

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת דברים ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד.
[מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מאמר 'סוד החצי' פרק ד'

המחבר: הרב יצחק אייזיק ווייס, מחבר ספר "סוד החצי" עם הוספות חדשות בנוסף לאחרונה.

מעוט הלבנה.

רואים על הלבנה, שמסמלת את המלכות, שחצי חדש היא במצב של מוסיף והולך, וחצי חדש מחסר והולך. וכן בשמש, שמסמלת את היסוד, רואים שחצי יום האור שלה מוסיף והולך, וחצי יום פוחת והולך, דהיינו משפיע למלכות רק חצי. וכן נראה, דחדש הוא אותיות חדש, המרמז על הספין חד של הגבורה, שחותך את האות שין, המסמלת את זעיר אנפין עם הג' קוים שבו, לשני חצאים, וכתוצאה מזה המלכות מתחדשת כל ראש חדש, באופן שחצי החדש מוסיף והולך וחצי החדש מחסר והולך, לרמז שהיא מקבלת רק חצי. וכן נראה דמזה השתלשל המנהג לומר חצי הלל בראש חדש, לרמז על התחדשות החצי. וכן מצינו בזהר (תיקונים כח): שחצי הלל מרמז על בחינת רחל, שהמצה פרוסה, והלל שלם מרמז על לעתיד לבא שרחל ולאה יהיו פרצוף אחד והמצה תהיה שלמה.

וכן מובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (ראש חדש ח"ב ע' קטז), שראש חדש הוא זמן שבו רחל מתחדשת ומקבלת שפע, ומרמז בגססח התפלה 'ראשי חדשים לעמך נתת', ראשי תבות רח"ל. וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שראש חדש הוא הכתר של כל החדש, ואם המלכות מקבלת את הכתר היא מקבלת את הכל, דכתר הוא השרש של הכל והכל מונח בו. וכן חדש בגימטריא מערב המסמל את המלכות.

וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' רחצ) שראש חדש בגימטריא דוד מלך ישראל חי וקיים. מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ח) הלבנה היא תמיד חציה מלאה אור, וחציה מלאה חשך, כמו שמבאר בחכמת התכונה, כי הלבנה פדורית ואין לה אור מעצמה רק החלק שכנגד השמש מאירה והוא חצי הפדור. נראה דיש כאן רמז לדברינו שהלבנה המסמלת את המלכות תמיד רק חציה מלאה אור, לסמל שהיא מקבלת רק חצי מהשפע. וכן לה"ב שפרושו ספין מרמז בר"ת בג' אפנים בפתוב (בראשית א, יד) "יהי מאורת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה", ובב' אפנים בפתוב (שם טו) "והיו למאורת ברקיע השמים להאיר", דספין הגבורה חותכת בין השפעת החמה ללבנה, ומבדילה בין היום ובין הלילה המסמלים חסד וגבורה.

מובא בספר 'מעם לעז' (בראשית א, יד) בשם ה'כל בו' (ק"ח) שהשמש חציה אש וחציה ברד, היינו החצי שפונה כלפי הארץ הוא אש, והחצי העליון הוא ברד, ומבאר לדברינו שהשמש המסמלת את

היסוד חצייה התחתון הוא אש המסמל את הגבורה שמשפיעה את השפע, וחצייה העליון הוא ברד המסמל את החסדים העליונים שנשארים למעלה.

וכן השתלשל באסטרונומיה הגשמית שהלבנה מאירה כלה בעולם הזה כשהיא נמצאת מתחת לכדור הארץ ביחס לשמש, וכשנמצאת מעל כדור הארץ הינו בין כדור הארץ לשמש, היא חשכה לגמרי. ומבאר לדברינו דבזמן שהיא נמצאת בין כדור הארץ לשמש זה מרמז על החצי העליון ששייך לשמש ואינו יורד למטה, לכן היא חשכה. ובזמן שהיא נמצאת מתחת כדור הארץ ביחס לשמש אז היא מאירה כלה, דמציב זה מרמז על החצי התחתון של הקדשה שיוורד למטה. וכן רואים באסטרונומיה שמרגע המולד מתחילה הלבנה לסובב את כדור הארץ לצד שמאל, ביחס לאדם העומד על הארץ ופונה לשמש. נראה דיש כאן רמז שמרגע זה מתחילה השפעת החצי השמאלי שיוורד למטה דרך הגבורות.

מצינו בזהר (בראשית לו. עם פירוש 'מתוק מדבש') שאדם הראשון בחטאו ירד מספירת היסוד לספירת המלכות. נראה, דלכן חטא אדם הראשון גרם טמאת נדה, שהאשה חצי חדש אסורה על בעלה וחצי חדש מתרת. דקדם החטא אדם וחנה היו בגן עדן, שנמצא בתוך היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל שופר', וממילא שם הם קבלו את שני החצאים, באפן ששייך להזדוג כל החדש, להשפיע את כל השפע, ולאחר שנגעשו וירדו לספירת המלכות, הצרכה חנה להיות טמאה נדה ולא להזדוג חצי חדש, לסמל שהמלכות למטה מקבלת רק חצי מהיסוד, ואין זווג שלם.

והוסיף אאמור"ר שליט"א, שקדם חטא אדם הראשון, גם הלבנה האירה כל החדש ללא כסוי, דבריא את אדם הראשון היתה ביום ששי, ראש השנה, שהוא יום ראש חודש, שבו הלבנה צריכה להיות מכסה, ומצינו במדרש (ב"ר יב, ו), שבלייל שבת היה אור לאדם הראשון, ורק במוצאי שבת היה חשך כתוצאה מהחטא, והצרך להדליק אש, דקדם החטא היו להם את שני החצאים, כמו שיהיה לעתיד לבוא, שהעולם יחזר לדרגת גן עדן השייך ליסוד, ששם מאירים שני החצאים. כמו שכתוב (ישעי' לי, כו) **"והיה אור הלבנה כאור החמה"** והחמה מאירה כל החדש ללא שנוי. וכן מצינו בזהר (נח סא:): שאם אדם הראשון לא היה חוטא לא היה נחשך אור הלבנה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ראש חדש ע' תנח) שהלבנה היא בבחינת אשה שטהורה חצי חודש וטמאה חצי חודש, וכל ענין טמאת נדה התחיל בחטא אדם הראשון. וכן מובא ב'של"ה' (שער האותיות אות ק' קדושה) שנשים אינן מקימות מצות קדוש לבנה היות שהן גרמו את החסרון בלבנה בחטא אדם הראשון ומתרחקות מפני הבושה. ורואים שכל החסרון וההתחדשות שיש בלבנה התחילו בחטא אדם הראשון. וכן מצינו בזהר (תיקונים כח:): שהפסוק **"והיה אור הלבנה כאור החמה"** מרמז על המצב לעתיד לבא שרחל ולא היה פרצוף אחד, והמצב תהיה שלמה ולא יפרסו אותה. וכן מובא בספר 'לשם שבו ואחלמה' (שער הפונה קדים פרק מא) שהמלכות בעולם הזה היא חסרה בסוד פלג, ולעתיד לבא תהיה לה שלמות, כמו שאומרים לתקן עולם במלכות שדי, ושם שדי מסמל את היסוד כדלקמן.

וביתר באור כל המצב שיש חלקה בעולמות בין לאה לרחל הוא תוצאה של חטא אדם הראשון, דאם

אדם הראשון לא היה חוטא הוא היה עושה תקון באצילות באפן שלא היה נהפכות לפרצוף אחד, והיה זוג ז'ו"ן בשלמות, כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ר"ה ח"ב ריא), וכך היה לעתיד לבא שלא היה נרחל והיה פרצוף אחד שיקבל את כל השפע בלי חלקה לשני חצאים. ובגלל החטא ירדו העולמות בדרגה, ואין זוג משלם, והנקבות מתחלקות לשני חצאים, וצד הקדשה בעולם הזה השני לבחינת רחל מקבל רק חצי מהשפע, ולכן החצי של לאה נשאר לעתיד לבא, דלעתיד לבא לאה ורחל יהיו שוב פרצוף אחד ונוכל לקבל את החצי העליון. וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לח ח"א רד) שיעקב זכה לקחת גם את לאה וגם את רחל בגלל שהוא תקן את חטא אדם הראשון.

מובא ב'מבוא שערים' להאריז"ל (רחצ) שבקלפה רחל ולא היה הן פרצוף אחד, שצד זמין שבו הוא בחינת חסד, וצד שמאל שבו הוא בחינת גבורה, ומבאר לדברינו פיון שבצד הקלפה אוכלים את שני החצאים בעולם הזה, לכן בחינת רחל ולא היה שלהם הוא פרצוף אחד. וכן מובא שם (ש) **אף על פי שהם מתחברים למטה כנגד רחל, עיקרא הם נקראים לאה דקלפה**. ומבאר לדברינו פיון שעקר וניקתם מהחצי העליון שהוא בחינת לאה, לכן העקר אצלם הוא בחינת לאה.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (נח ע' לט) שעץ הדעת טוב ורע הנקרא קלפת נגה מתחלק לחצי טוב וחצי רע, ואדם הראשון בחטאו נכנס לחצי הרע שבצד הדעת, ומבאר לדברינו שאדם הראשון בחטאו ירד לספירת המלכות, והוריד את המלכות למקום הקלפות ששם יש את החלקה לשני חצאים. וכן מובא באריכות ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (פרשת קדושים) שאדם הראשון בחטאו הוריד את כל העולמות כלם בדרגה, היינו פיון שהוא ירד למטה למקום הקלפות שהיה מקום חרב, הוא הוריד אחריו את כל העולמות עד אין סוף כביכול שכל עולם ירד בדרגה לפי ערכו.

מובא ב'חתם סופר' (תורת משה' בראשית א, טז) שכבר ביום הראשון של בריאת העולם, היה אור החמה גדול יותר מאור הלבנה, כמו שכתוב (בראשית א, ה) **"ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה"**, אלא שבתחלה היה ללבנה את האור המעט שלה מעצמה, וביום הרביעי אחר קטרוג הלבנה ומעוטה, אין לה אור מעצמה רק מה שמקבלת מהשמש. וכן רואים מהכתוב (ישעי' ל, כו) **"והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים"**. דכתוב זה מדבר על המצב של לעתיד לבא שהוא המצב שיתבטל מיעוט הלבנה, ותחזור להיות מה שהיתה, לכן היא תהיה כמו החמה של היום, והיה לה אור מעצמה, מאידך החמה תהיה יותר מהלבנה, כמו שהיתה קודם המיעוט. ולפי זה מבאר הספר 'שבילי פנחס' את ה'דעת זקנים מבעלי התוספות' (בראשית א, טז) שלאחר קטרוג הלבנה, נתגדל אור השמש. פיון שהוא קבל גם את האור שהיה ללבנה, שעכשיו הוא מעביר לה את זה, לכן הוא נתגדל. על כל פנים רואים שהיה מעוט הלבנה כבר ביום הרביעי של בריאת העולם קודם חטא אדם הראשון, וקשה לדברינו שהמיעוט היה בחטא אדם הראשון. נראה לבאר שהמיעוט ביום הרביעי היה ביחס לשמש שהלבנה נתמעטה להיות מתחת לשמש, ולקבל מהשמש, ואין לה אור מעצמה כלל. ובחטא אדם הראשון היא נתמעטה פעם שניה שגם באור המועט שאותו היא

מקבלת מהשמש, היא תאיר רק חצי חֲדָשׁ כְּדַלְעִיל. וְהַמְצָב שֶׁל אֹרֶן הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה שְׂבָעֵתִים, הוא המצב של קודם המיעוט הראשון, ולאחר המיעוט הראשון החמה והלבנה האירו כמו היום, אלא שהלבנה האירה כל החדש בשנה בדומה לחמה היום שמאירה בכל יום באותה צורה. ולאחר חטא אדם הראשון נתמעט יותר אור הלבנה שמאירה רק חצי חֲדָשׁ.

וּבְאַמֶּת בראש חֲדָשׁ כְּשֵׁישׁ הַתְּחַדְּשׁוֹת הַמְּלָכוֹת יֵשׁ לָהּ הַתְּחַדְּשׁוֹת גַּם בְּיַחַס לַמְּעוֹט הַרְּאִשׁוֹן שֶׁהִיא בְּיוֹם הַרְּבִיעִי בְּבְרִיאת הָעוֹלָם, כְּמוֹבָא בְּפָרִי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז' ל (ר"ה ע' תקסו) שֶׁבְּרִאשׁ חֲדָשׁ הִנְקְבָה וְהִזְכָּר עוֹלָיִם לְקַבֵּל שְׁפַע מְאוֹתוֹ מְקוֹר, וְלֹא כְּמוֹ תְּמִיד שֶׁהִנְקְבָה צְרִיכָה לְקַבֵּל מֵהִזְכָּר, וְזֶה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁהִיָּתָה קוֹדֵם הַמְּעוֹט הַרְּאִשׁוֹן. וְכֵן רוֹאִים בְּנִסְחַ קְדוּשׁ לְבָנָה שְׂאוֹמְרִים לְמַלְאֵת פְּגִימַת הַלְבָנָה וְלֹא יְהִיָּה בָּהּ שׁוֹם מְעוֹט. וּמִשְׁמַע שֶׁהָיוּ כְּמָה מִיַּעוֹטִים, וּמִבְּקָשִׁים שֶׁלֹּא יְהִיָּה בָּהּ שׁוֹם מִיַּעוֹט.

מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ פְּלִיאָה' בְּשֵׁעָה שְׂאֵמֵר הַקַּב"ה "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם", אָמְרוּ מְלֹאכֵי הַשָּׂרֵת לְפָנָי הַקַּב"ה רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם לְמָה אָמַרְתָּ לְאָדָם הַרְּאִשׁוֹן "כִּי בְּיוֹם אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת". אָמַר לָהֶם הַקַּב"ה עֲתִיד שַׁיֵּצֵא בֶן מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁיֵּאמֵר "רְגִזּוּ וְאַל תַּחֲטְאוּ אִמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁכַּבְּכֶם וְדַמּוּ סֵלָה". נִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵנוּ שֶׁמְלֹאכֵי הַשָּׂרֵת טְעֲנוּ לַקַּב"ה, שְׂאֵם רְצוֹן ה' הוּא שֶׁתְּהִיָּה הַתְּחַדְּשׁוֹת לְמַלְכוֹת לְחֲצֵי חֲדָשׁ בְּלִבְדּוֹ, לְסַמֵּל אֶת פְּעֻלַת הַגְּבוּרָה שֶׁמְחַלְקֵת לְשָׁנֵי חֻצָּאִים, מְדוּעַ אֲסוּר הִיָּה לְאָדָם הַרְּאִשׁוֹן לֶאֱכֹל מֵעֵץ הַדַּעַת, וְנִגְזְרָה עָלָיו מִיָּתָהּ, הֲרִי זֶה הִיָּה רְצוֹן ה' שֶׁיִּתְגַּלֵּה בְּעוֹלָם סוּד הַחֲצֵי, וְהַתְּגַלּוֹת הַזֹּאת בָּאָה רַק כְּתוֹצָאָה מִחֲטָא אָדָם הַרְּאִשׁוֹן. וְעַל זֶה עָנָה הַקַּב"ה שֶׁהַתְּכַלִּית הָאֲמִתִּית הִיא הַמְצָב שֶׁל לְעִתִּיד לְבֹא, שַׁיֵּצֵא בֶן מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁיֵּאמֵר "רְגִזּוּ וְאַל תַּחֲטְאוּ" וְיִזְכּוּ לְשָׁנֵי הַחֻצָּאִים, כְּמוֹ אָדָם הַרְּאִשׁוֹן קוֹדֵם הַחֲטָא.

וְנִרְאָה לְהוֹסִיף, דְּטַמְאָת נִדָּה שֶׁל הָאִשָּׁה חֲצֵי חֲדָשׁ מְגַלָּה לָנוּ אֶת הַטַּעַם מְדוּעַ הַמְּלָכוֹת לְמִטָּה מְקַבְּלָת רַק חֲצֵי מֵהַשְּׁפַע, דְּהַחֲצֵי הַשָּׁנִי, שֶׁהוּא חֲסֵד שֶׁבְּחֲסֵד וּגְבוּרָה שֶׁבְּגְבוּרָה, יֵשׁ חֲשֵׁשׁ שְׂאֵם יֵרֵד לְמִטָּה, תְּהִיָּה לְחִיצוֹנִים אַחִיזָה חֲזָקָה בּוֹ, בְּאִפְּנֵי שֶׁיִּהְיֶה לְדִינִים קָשִׁים וְכוּ', לְכֵן הָאִשָּׁה טַמְאָה נִדָּה בְּזִמְנָה זֶה, לְרַמֵּז שֶׁבְּחֻלְקָה הַזֶּה יֵשׁ אַחִיזָה לְחִיצוֹנִים, הַנְּרַמְזִים בְּדָם נִדָּה, וְאִין מְקוֹם לְזוּוּג, וְכַפִּי שֶׁנִּבְיָא לְקַמֵּן מֵה'אוֹצְרוֹת חַיִּים' לְהָאֲרִיז' ל (רחל ולאה פ"ג), שֶׁלְּחִיצוֹנִים יֵשׁ אַחִיזָה וְיִנִּיקָה מֵהַחֲצֵי שֶׁל לְאָה שֶׁנִּשְׁאָר לְמַעְלָה. עַיִן בְּשֵׁעַר הַכּוֹנּוֹת' לְהָאֲרִיז' ל (פסח ח"ב ע' קמא), שֶׁבְּדָם שֶׁיּוֹצֵא מֵהָאִשָּׁה יֵשׁ גַּם פְּסֻלַת גְּבוּרוֹת, הַנְּרַמְזוֹת בְּדָם טַמְאָה, וְגַם פְּסֻלַת חֲסָדִים, הַנְּרַמְזוֹת בְּדָם טָהוֹר. וּמִבְּאֵר לְדְבַרְיֵנוּ, שֶׁדָּם זֶה מְסַמֵּל אֶת הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁמְקוֹמָם לְמַעְלָה, וְיִוְרְדִים לְמִטָּה דֶּרֶךְ הַקְּלָפָה. וְכֵן מוֹבָא בְּמִתּוֹק מְדַבְּשׁ' (שמות ג:) בְּשֵׁם הַרְּמ"ק, שֶׁכָּל הַחִיצוֹנִים יֵשׁ לָהֶם שְׁפַע וְיִנִּיקָה מֵהָאִשָּׁה נִדָּה. וְכֵן נִרְאָה שֶׁהַלְּשׁוֹן פְּרֻסָה נִדָּה, כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (ילקוט וירא פב), הוּא מְלִשׁוֹן 'חֲצֵי', דְּפָרְס פְּרוּשׁוֹ חֲצֵי, כְּדִלְקַמֵּן, וְזִמְנָה נִדָּתָה הוּא חֲצֵי מֵהַזִּמְנָן. וְכֵן מוֹבָא בְּפִרוּשׁ ה'מִתּוֹק מְדַבְּשׁ' עַל הַזֵּהָר (אחרי ע"ט). בְּשֵׁם הָאֲרִיז' ל "שֶׁנִּדָּה", אוֹתִיּוֹת דָּן ה', או "נִדָּה". וּמִבְּאֵר לְדְבַרְיֵנוּ שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן דָּיִן עַל הָאוֹת ה' שֶׁמְסַמְּלָת אֶת הַמְּלָכוֹת, שֶׁעֲכָשׁוּ הִיא בְּדִין וְאִינָה

מקבלת שפע, ולכן היא נד' ה', היינו שהיא נפרדת ונדה מבעלה. וכן מצינו בזהר (תיקונים קיד): שד"ן בגימטריא דמי. היינו שהדם הוא תוצאה של הדין.

וכן מצינו בגמרא (שבת יג.) תנא דבי אליהו, מעשה בתלמיד אחד ששנה הרבה, וקרא הרבה, ושמש תלמידי חכמים הרבה, ומת בחצי ימיו. והיתה אשתו נוטלת תפיליו, ומחזרת בבתי פגסיות ובבתי מדרשות וכו', ואמרתי לה, בתי, בימי לבויגך מהו אצלך, אכל עמי, ושתה עמי, וישן עמי בקירוב בשר, ולא עלתה דעתו על דבר אחר. ואמרתי לה, ברוך המקום שהרגו שלא נשא פנים לתורה, שהרי התורה אמרה, "ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב". רואים שהענין על אסורי נדה הוא שמת בחצי ימיו.

מצינו במדרש (ילקוט בראשית כד) "ויאמר האדם זאת הפעם", בתחלה בראה לו וראה אותה מלאה רירים ודם והפליגה, וחזר ובראה לו פעם שניה, הדא הוא דאמר "זאת הפעם". רואים שחנה הראשונה שהיא לילית בבחינת לאה כדלעיל, היתה מלאה רירים ודם, ומבאר לדברינו דחנה זו מסמלת את החצי העליון שהוא בבחינת דם. וכן שמה של הנדה דנה בגימטריא "ה המסמל את החצי העליון. וכן מובא ב'רוקח' (תולדות) עשו נקרא אדמוני ששתה כל דם נדות שבמעי אמו, ובארנו לעיל שעשו מסמל את החצי העליון שיורד לחיצונים. וכן הפסוקים (בראשית כט, לב - ל, יט) "ותהר לאה ותלד בן" ס"ת נד"ה דהשפעת לאה שיכת לבחינת נדה.

מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (לח) שתרח הזדוג עם אשתו כשהיתה נדה, ומזווג זה נולד אברהם. ומבאר לדברינו דהשפעת אברהם כפי שהיא בפני עצמה, יורדת למטה רק דרך החצי של החיצונים שנקמז בזמן שהאשה טמאה נדה. לכן אברהם נולד מזווג זה. מה שאין כן כשיצחק נולד אז אברהם נמול והוסיפו לו את האות ה', לרמז לו שעכשיו הוא יתחיל להשפיע את השפעת היסוד שלו לצד הקדשה דרך יצחק כדלקמן. וכן אברהם ר"ת הכתוב (בראשית לו, כד) "רק אין בו מים". לרמז שקדם שנוספה לו האות ה', עדין לא היתה אפשרות לדלות ממנו את המים, המסמלים את החסדים דקדשה.

מצינו בגמרא (ב"ב צא.) אמר רב חנון בר רבא אמר רב, אימיה דאברהם אמתלאי בת פרנבו. אימיה דהמן אמתלאי בת עורבתא. וסימניך טמא טמא, טהור טהור. רואים שהגמרא מקשרת בין אברהם להמן וצריך באור. נראה דהשם אמתלאי מרמז על לאה המסמלת את החצי העליון, והגמרא מרמזת שאברהם והמן שיכים לחצי העליון, ואף על פי שפרנבו ועורב הם אותו גימטריא, ההבדל בין שרש אברהם לשרש המן, הוא שאברהם בא מאמתלאי בת פרנבו המרמזת על מין טהור, דכרנבו מרמז על צאן שנקראים פרים, כמובא ברשב"ם שם, ומין טהור אפשר לתקן על ידי שחיטה וכו'. ואמתלאי בת עורבתא מרמזת על העורב שהוא מין טמא שאין לו תקון. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (פורים ח"ב תע) שהמן בגימטריא צ"ו כמנן שמות א"ל אדניי שבעולם העשיה, שמשם יניקתו, ומבאר לדברינו דשמות אלו מסמלים את השפעת החסד הנרמזת בשם א"ל, למלכות הנרמזת בשם אדני, והשפעה זו מסמלת את החצי העליון שמשפיע לחיצונים. וכן אמתלאי ר"ת

הפסוקים (שמות לה, כא) "הביאו את תרומת הנה למלאכת אהל מועד". (דברים טז, כא) "מזבח הנה אלהיך אשר תעשה לך". לרמז שנתנית צדקה ומזבח מתקנים את הדברים הטורחים ששייכים לשרש אמתלאי ומעלים אותם לריח ניחוח לה'. וכן הפתוב (בראשית טו, ב) "ויאמר אברהם אדני הנה מה תתן לי ואנכי הולך עירי" ר"ת **אמתלא"י**. דאברהם רמז לה' שהוא צריך בן להתחבר לצד הקדשה, כיון שהוא משרש אמתלאי מהחצי העליון. כפי שנבאר לקמן שאברהם התחבר לחצי התחתון דקדשה כשנימול והוליד את יצחק.

מצינו בזהר (בראשית לו), שאת הברכות שאדם הראשון הפסיד לאחר החטא, לקח יעקב אבינו בחזרה מידי הס"מ, כשלקח את ברכותיו של עשו. ומבאר לדברינו, דאדם הראשון כשירד מהיסוד למלכות לאחר החטא, הפסיד את החצי העליון שיורד לחיצונים, וכשיעקב לקח את ברכותיו של עשו הוא לקח את החצי הזה, כפי שבארנו לעיל, שהוא תקן את החצי העליון שיוכל לרדת לצד הקדשה, וכפי שנבאר לקמן, שהצדיקים שהופכים את הרע לטוב מקבלים בעולם הזה את שני החצאים. וכן בארנו ב'מאמרי הבכורה' שברכת יצחק ליעקב התחילה במכירת הבכורה של עשו ליעקב. ומובא בספר 'מדרש אבות' שבזמן שיעקב קנה את הבכורה מעשו הוא נתן לעשו חרב. ומבאר לדברינו דיעקב רמז לעשו שבלקחת הבכורה הוא לקח את שני החצאים וממילא אינו צריך את החרב שחותך את השפע. וכן מובא ב'סדר הדורות' שיעקב היה בגיל **"ה"** כשקנה את הבכורה, ו"ה" מסמל את החצי העליון כדלקמן.

נראה דיש רמז בפתוב (יהושע י, יג) "**ויעמד השמש בחצי השמים**", שהשמש המסמלת את היסוד משפיעה רק חצי, דבזמן שיהושע אמר לה **"דום"** הוא הפסיק את השפעתה, כדבארנו במאמר 'חשמל עוף', שיהושע אמר לשמש לשתק מלומר שירה, וממילא לא תוכל לזוז ולהמשיך בתפקידה, לכן זה היה **"בחצי השמים"**, לרמז שהיסוד מפסיק להשפיע בנקדת החצי. וכן **חצי"י**, ראשי תבות הפסוקים המרמזים על השפעת הצדיק יסוד (תהלים לז, ל) **"פי צדיק יגה חכמה"**, וכן (משלי י, לא) **"פי צדיק יגוב חכמה"**. וכן **חצי"ו** ראשי תבות הפתוב (תהלים יח, מז) **"חי הול"ה וברוך צור"**, דהיסוד הוא בבחינת ח"י, כדבארנו במאמר 'חשמל לולב'. וכן הפתוב שנאמר על יוסף, היסוד (דברים לג, יז) **"בהם עמים ינגח יחדו אפסי ארץ"**, סופי תבות **חצי"ו**. וכן **ו' פעמים ח"י** בגימטריא **חצי**, דהיסוד הוא בבחינת אות ו' ובבחינת ח"י, וכיון שהיסוד משפיע רק חצי, לכן שני מספרים אלו בהכאה הם בגימטריא **חצי**. וכן **ט' פעמים י"ב** בגימטריא **חצי**, דאם סופרים את ספירת היסוד יחד עם ג' הספירות הראשונות, הוא שיך למספר תשע, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא'. וכן האות **ו'** במלואה היא בגימטריא **י"ב**, דיש ביסוד מספר **י"ב**, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה', לכן שני מספרים אלו בהכאה הם בגימטריא **חצי**. וכן בארנו במאמר 'חטי החשמל', שהשפעת היסוד היא בבחינת **"קול דממה דקה"**, ודקה בגימטריא **חצי**. וכן הפתוב המרמז על השפעת היסוד של יוסף, כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' **"ויפזו זרעי ידיו"** (בראשית מט, כד) בגימטריא **חצי**, דבזמן זה יצא זרע מראשי

אֲצַבְעוֹתַי, כְּמוֹבָא בְרִשׁ"י שָׁם. וְכֵן חֲצ"י מְרַמֵּז בְּכַתּוּב שְׁנֵאמַר עַל יוֹסֵף (שם לט, ב) "וַיְהִי אִישׁ מִצְלִיחַ", בְּדִלּוּג הַפּוֹךְ שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת.

מוֹבָא בְּשֵׁעַר הַגְּלוּלִים' לְהָאֲרִיז"ל (כה) וְלִפְעָמִים יְהִי הַדְּבָר כִּי הֵשֵׁר שֶׁל הָהָר הַהוּא מְסִירִים מִמֶּנּוּ קִצַּת מְמִשְׁלָתוֹ, וְנַחֲלָקָת מְמִשְׁלָתוֹ וְנִתְּנָה חֲצִיָּה לְשֵׁר אַחֵר, וְחֲצִיָּה נִשְׁאַרְתָּ אֵלָיו, וְאִזּוֹ גַּם לְמִטָּה אוֹתוֹ הָהָר שֶׁהִיָּה תַּחַת מְמִשְׁלָתוֹ נִבְקַע וְנַחֲלָק לְשָׁנִים. מִצִּינּוּ בְּזֵהָר (הַשְּׁמִטּוֹת רַנּוּ) שֶׁהִיָּסוּד הוּא בְּבַחֲיִנַת הָר, וְכֵן הָר בְּגִימְטְרִיא צְדִיק הַמְּסַמֵּל אֶת הִיָּסוּד. נִרְאָה דְּלַכֵּן הָאֲרִיז"ל מְשִׁיב אֶת בְּקִיעַת הָהָר לְמִטָּה לְשָׁנֵי חֲצָאִים, לְבִקִּיעַת מְמִשְׁלַת הָהָר לְמַעְלָה שְׁגַם שָׁם הִיא נַחֲלָקָת לְשָׁנֵי חֲצָאִים, לְרַמֵּז שֶׁבִּיָּסוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת הָר יֵשׁ חֲלָקָה לְשָׁנֵי חֲצָאִים וּמִמִּילָא מִשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּקִיעַת הָר לְשָׁנֵי חֲצָאִים דְּוָקָא.

הוֹסְפוֹת לְמֵאמַר קִץ הַגְּאוּלָּה בְּשַׁנַּת תִּשְׁע"ב

נִיתֵן לְקַבֵּל אֶת הַמֵּאמַר הַמְּלֵא בְּבִקְשָׁה לְכַתּוּבַת הַמֵּייל דְּלִקְמָן.

כְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר לֵג, מַט) "וַיַּחֲנוּ עַל הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשׁוּמֹת עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים בְּעֶרְבַת מוֹאָב". וְכֵאֵן הַתּוֹרָה מְתִיחֶסֶת לַחֲנִיָּה הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קוֹדֵם שֶׁנִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחֲנִיָּה זוֹ מְרַמֶּזֶת עַל קִץ הַגְּאוּלָּה, כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'הַיִּכַל הַבְּרָכָה' (קֵאמְרָנָא דִּף רַכָּה) וְסוּד "עֲרֵבוֹת" הוּא עוֹלָם הַתְּקוּוֹן, כְּמוֹ שְׁבָאָר מוֹרֵי וְרַבֵּי רַבֵּינוּ צָבִי הַקְּדוּשׁ מִזִּידִיטְשׁוּב זי"ע בְּסִפְרוֹ צָבִי לְצְדִיק עַל הַזֵּהָר דְּשָׁם עֲרֵבוֹת הוֹנַח עַל כְּלָלוֹת עוֹלָם הַתְּקוּוֹן, אֲשֶׁר עִקַּר הַתְּקוּוֹן לְהַתְּעַרֵּב זֶה בְּזֵה, לְהַסְתַּכֵּל אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין, וְלְהַתְּלַבֵּשׁ זֶה בְּזֵה. וּמְרַמֵּז בְּפִסּוּק זֶה תִּשְׁע"ב בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. "וַיַּחֲנוּ עַל הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשׁוּמֹת עַד אֲבֵל הַשְּׁטִים בְּעֶרְבַת מוֹאָב". וְכֵן "שְׁטִים" בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ. וְכִפִּי שְׁבָאָרְנוּ בְּמֵאמַר 'שְׂרַשׁ דְּוֹד' אֶת הַטַּעַם שֶׁבְּלַעַם וּבְלֶקַח הַצְּלִיחוּ לְהַחֲטִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּזָנוּת, בְּגִלּוּל שְׁבִינֵי יִשְׂרָאֵל הַרְגִישׁוּ שֶׁבְּבִנּוֹת מוֹאָב יֵשׁ נִשְׁמַת מְשִׁיחַ וְרָצוּ לְהוֹצִיאָהּ. וּמִקּוּם זֶה נִקְרָא עֲרֵבַת מוֹאָב, שֶׁשָּׁם הִיָּה שְׂרַשׁ הַמְּשִׁיחַ שְׁבָא מִמוֹאָב. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּזֵהָר (בֶּלֶק קַפְד): "וַיִּרְא בְּלֶק בֶּן צְפוּר וְגו'". ר' שְׁמַעוֹן אָמַר "וַיִּרְא". מֵאֵי רֵאִיָּה חָמָא, רֵאִיָּה וְדֵאֵי מְמַשׁ, חָמָא בְּמִשְׁקוּפָא דְּחֻכְמָתָא. רוֹאִים שֶׁהִיָּתָה לְבֶלֶק רֵאִיָּה בְּחִלּוּנֵי הַחֻכְמָה שְׁגָרְמָה לוֹ לְרָצוֹת לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל. וּמִבְּאֵר הַזֵּהָר בְּמִקּוּם אַחֵר: (בֶּלֶק קַצַּח): אוֹתוֹ רָשַׁע חָכֵם הִיָּה וְרָאָה לְמַרְחֹק, רָאָה אֶת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ שְׁבָא מְרוֹת הַמוֹאָבִיָּה גְבוּר חִזַּק כְּאֵרִיָּה וְעוֹשֶׂה קְרֵבוֹת וּמְנַצֵּחַ אֶת מוֹאָב, אָמַר "עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי" מֵאֲתָנּוּ יֵצֵא לְכָלוֹת אֶת מוֹאָב. רוֹאִים שֶׁבְּלֶק רָאָה בְּכַחוֹת הַטְּמָאָה שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ דְּוֹד הַמֶּלֶךְ, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁיִּכְלוּ אֶת מוֹאָב. וְזֶה גֵרַם לוֹ לְהִבִּיא אֶת בְּלַעַם לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִוְנִנְשֵׁיין שְׁלִיט"א שְׁלַכּוּן הַפִּסּוּק "וַיִּרְא בְּלֶק בֶּן צְפוּר" בְּגִימְטְרִיא ה'תִּשְׁע"ב, כִּי הוּא רָאָה אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה שֶׁתְּחִיל בְּשָׁנָה זוֹ אִכְ"ר.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דְּוֹד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א ש' עֲרֵבַת מוֹאָב" נִמְצָאִים בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, וְ"עֵבֶר הַיַּרְדֵּן" אוֹתֵיּוֹת עֲרֵב. וַיַּרְדֵּן הוּא בְּבַחֲיִנַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ, כִּי דְּוֹד הוּא בְּחִינַת יָסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, וְהַיַּרְדֵּן הוּא בְּחִינַת יָסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּסִפְר הַלְּקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (דְּבָרִים ע' רַסד) יַרְדֵּן יָסוּד דְּנוֹקְבָא וְכו'.

אָרְץ יִשְׂרָאֵל הַיָּה הַנוֹקְבָא וְהַיְרֵדוֹן יְסוּד. וְכֵן יִרְדָּן ס"ת הַכְּתוּב (תהילים קלב, יז) "שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד עֲרַכְתִּי נֹר לְמִשְׁיחִי". וְכַפִּי שְׂרוּאִים שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּמַמְלַכַת יִרְדּוֹן, שֵׁישׁ בָּהּ מְלַךְ עִם גִּינוּנֵי מַלְכוּת וְכו', שֶׁכַּמְעַט אֵינוֹ מְצוּי בְּמִינוֹ, בֵּינוֹן שֶׁהֵם הַקְּלֶפֶה הַמְּלַבֶּשֶׁת עַל הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, שֵׁשׁ מְקוֹמוֹ שֶׁל דוֹד הַמְּלַךְ, לְכֵן הַמַּלְכוּת אֲצֵלֶם הִיא דָּבָר עֲקָרִי. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַגְלַה עֲמֻקּוֹת' (אוּפֹן סט) שֶׁיִּרְדָּן אוֹתִיּוֹת יִרְדַּ נ', דְּהַיְרֵדוֹן יִרְדַּ וְנִמְשַׁךְ מֵהַנ' שֶׁעַר הַחֲמֻשִׁים שֵׁשׁ שָׂרֵשׁ הַמַּלְכוּת וְהַגְּאֵלָה. וּמְרַמֵּז בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּט דְּבָרִים תַּחֲכַב) כֵּן אָמַר מֹשֶׁה לְפָנֵי הַקַּב"ה רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם כָּל עֲצָמֵי אֵינִי מְשׁוּךְ מֵאֲרָץ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא הַיְרֵדוֹן הָיָה מְלֵא חֶבֶל שֶׁל חֲמֻשִׁים אִמָּה. וְכֵן עַל הָעִיר יְרִיחוֹ שֶׁנִּמְצְאָת סְמוּךְ לַיְרֵדוֹן וְנִקְרָאת בְּכְתוּב (בַּמִּדְבָר לֵג, מַח) "יִרְדָּן יִרְחוּ", מוּבָא בְּסִפְר 'סוּד הַמְּסַפֵּר שֵׁשׁ' מֵהֶרֶב גְּלִזְרוֹסוֹן שְׁלִיט"א (ע' 56) שֶׁיְרִיחוֹ הִיא מְלֻשׁוֹן יְרַח הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן הַשֵּׁם יְרִיחוֹ הוּא עַל שֵׁם הָרִיחַ שֶׁמְרַמֵּז עַל מְלַךְ הַמִּשְׁיחַ "וְהַרִיחוֹ בִּירְאֵת ה'". וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם ר' נָטַע מֵאוּרִיטָשׁ שֶׁהַאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי יִרְדָּן הֵן שְׂכַנְהָ, כִּי אַחֲרֵי הַנְּוִן יֵשׁ עוֹד נו"ן.

מוּבָא בְּסִפְר 'מַגְלַה עֲמֻקּוֹת' (שְׁמוֹת) הַגְּלִיּוֹת הָיוּ רְאוּיִן לְהִיּוֹת תַּתְק"ל שָׁנָה כְּמִנְיֵן שְׁנוֹתָיו שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְכַמִּנְיֵן תַּעֲנִי"ת, "וְעַבְדוּם וְעָנוּ אוֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה" הָיָה בְּמִצְרַיִם מְשׁוֹלָד יִצְחָק. וְהָיוּ בְּגִלוֹת בְּבַל פ"ח שָׁנָה וְהָיוּ ע' לְפָקִידָא בְּעֵלְמָא, שְׁמִנָּה עָשָׂר שָׁנָה אַחֵר כֵּן לְבָנָיו בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאַחֵר כֵּן הָיוּ ל"ד שָׁנָה בְּשַׁעֲבוּד מַלְכוּת פָּרַס. וְאַחֵר כֵּן ק"פ שָׁנָה בְּמַלְכוּת יוֹנָן. וְהַמּוֹתֵר [רַכ"ח] מַגִּיעַ לְגִלוֹת הָאֲחֵרוֹן וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ שָׂרְבוּ נִתּוּסָף. רוֹאִים שֶׁהַזְּמַן הַמִּינְמִלִּי שֶׁנִּגְזַר לְגִלוֹת הָאֲחֵרוֹן הוּא רַכ"ח שָׁנָה, וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ נִתְאַרְךְ עַד עַכְשָׁיו. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצִּיאֲנוּ שְׁלִיט"א מְצַרְפֵּת שֶׁכְּמוֹ שְׂרַכ"ח הוּא מְסַפֵּר הַשָּׁנִים הַמִּינְמִלִּי לְשְׁנוֹת גְּלוֹת, כֵּן רַכ"ח הוּא מְסַפֵּר הַשָּׁנִים הַמִּינְמִלִּי לְשְׁנוֹת גְּאֵלָה, שֶׁהָרִי כְּתוּב (תהילים צ, טו) "שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה". וְאִם כֵּן, הַזְּמַן הָאֲחֵרוֹן לְהַגְּאֵל הוּא בְּשַׁנַּת תַּשַׁע"ב שֶׁמִּמֶּנָּה עַד סוֹף שְׁשֵׁת הָאֲלָפִים שָׁנָה נִשְׁאַרוּ רַכ"ח שָׁנִים. וְכֵן רוֹאִים בְּסִדּוֹר הַרְש"ש שֶׁמְסַפֵּר רַכ"ח שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא כ"ו ק"ל ע"ב, כְּמִנְיֵן בְּרוּךְ, מַעֲלָה בְּכָל יוֹם בְּתַבַּת בְּרוּךְ בְּתַחֲלַת הַעֲמִידָה אֶת הַשְּׂכִינָה מִבְּרִיאָה לְאַצִּילוֹת, וְזֶה סוּד חֲזַרְתַּת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוֹת לְגְאֵלָה. וְכֵן הַלְשׁוֹן בְּתוֹרָה "אֲזַכֵּר" בְּגִימְטְרִיא רַכ"ח. וּמִצִּינוּ בְּזֵהָר בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת עַל הַכְּתוּב "וְהָאֲרָץ אֲזַכֵּר", שֶׁמְרַמֵּז עַל הַקֶּץ הָאֲחֵרוֹן. וְנִבְיָא כְּמָה מֵהֶם בְּקִצְרָה: (וִירָא קִיז) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּמוֹ זֶה כְּתוּב "אֲנִי ה' בְּעַתָּה אַחִישָׁנָה". מֵהוּ "בְּעַתָּה", בְּעַת ה'. שֶׁתְּקוּם מִן הָעֶפֶר, אֲזַ אַחִישָׁנָה, וְכו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בֵּא רְאָה הַסוּד שֶׁלְמַדְנוּ. בְּשַׁעָה שֶׁכְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל גְּלַתָּה מִמְקוֹמָה, אֲזַ אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּבִיכּוֹל נִפְרְדוּ, שֶׁנִּפְרְדָּה ה"א מִן וָאו", וְכַשֵּׁיבָא הָאֲלֶף הַשְּׂשִׁי, שֶׁהוּא הַסוּד שֶׁל וָאו", אֲזַ וָאו" יִקִּים אֶת ה"א. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וָאֵין לָנוּ לְעוֹרֵר חֲשָׁבוֹן וְקִצִּים אַחֲרִים, שֶׁהָרִי בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַב יִבְא הַזְּקֵן מִצְּאֵנוּ חֲשָׁבוֹן זֶה, שֶׁכְּתוּב "אֲזַ תִּרְצָה הָאֲרָץ", וְהוּא הַסוּד שֶׁל וָאו", שֶׁכְּתוּב "וְזַכַּרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב", וְזֶהוּ וָאו", הַכֹּל כְּאֶחָד. וְעַל זֶה "אֲזַכֵּר". וְאַחֵר כֵּן "וְהָאֲרָץ אֲזַכֵּר", זֹו כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל. תִּרְצָה, תִּתְרַצָּה הָאֲרָץ אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכֵן מִצִּינוּ בְּזֵהָר (שְׁמוֹת ז) אַחֵר כֵּן יַעֲרַךְ מְלַךְ הַמִּשְׁיחַ קְרִבּוֹת בְּכָל הָעוֹלָם בִּימֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "יִמִּינְךָ ה' נֹאדְרֵי בְּכַח". אֲזַ, "וָאוֹף אֶת בְּרִיתִי אֲבָרְהָם אֲזַכֵּר", וְאַחֵר כֵּן "וְהָאֲרָץ אֲזַכֵּר", זֹו ה' אַחֲרוֹנָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב, "וְהָיָה ה'

למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד". וכן מצינו בזהר (בשלח נג) אמר רבי שמעון, וכן בשביל האבות מזדמנת תמיד גאלה לישראל, שכתוב "וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר". האבות מבאר, אבל מה זה "והארץ אזכר", אלא להכליל עמם את דוד המלך, שהוא מרפבה עם האבות, והם מעוררים תמיד גאלה לישראל.

רואים בימים אלו ששלטון הערב רב יחד עם בתי המשפט מתיצבים רבם ככלם נגד לומדי התורה, ומבקשים לגיס אותם לצבא, ואין שום ספק שבכך הם מאבדים את זכות השלטון שלהם. ה' ירחם ויחוס על עמו ישראל ויגאלנו ברחמים אכ"ר. וכן פרסם בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א שאמר שאף על פי שתמיד השלטון רדף את בני התורה, אבל מצב כזה כמו שקורה בימים אלו לא זכור לו. [והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א שגזרת גיוס בני הישיבות נרמזת בפסוק (במדבר כה) "כי צררים הם לכם בנכליהם אשר נפלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי". ר"ת צה"ל, 'בנכליהם' היינו שחושבים לפגם לנו את האמונה שהוא פגם פעור, 'ועל דבר כזבי' שהוא גלוי עריות רח"ל, שכל מטרתם לטמא את הקדשה והטהרה של כלל ישראל. וכן מובא במלבי"ם (תהילים פט, נב) "חרפו עקבות משיחך", רוצה לומר יש לי נחמה במה שידעתי שמה שחרפו, הוא "עקבות משיחך", שעל ידי החרוף יבאו עקבות המשיח, ובעת שיברו חרופיהם הוא האות שיבאו עקבות המלך המשיח. וכן מצינו בזהר (נשא קכה:) כמו שאמר להם בתחתית ההר, אם תקבלו תורת מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. כך יהיה ביציאת גאלה אחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות, כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמשו מוטב. ואם לא, שם תהא קבורתכם בגלות.

וכן כד"ת בגימטריא משיח בן דוד. ומרמז על קץ הגאלה, כמובא בספר 'קהלת יעקב' כד"ת ר"ת כ"ד תכשיטין, והם סוד כ"ד צרופי אדני, ובהן מתקשט משיח צדקנו, ושם זה [כד"ת] חקוק על מצחו. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (וירא) "בן תעשה פאשר ד'ברת ר"ת כד"ת הוא בגימטריא משיח בן דוד. זה שכתוב "רחצו רגליכם" "לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם", וכשיגיעו הנשמות רגלין ברגלין אז שעת הגאלה. וכן כד"ת ר"ת פתר דעת תפארת, ומרמז על בגין פתר המלכות, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לה פ"ב) בסוד עלית הגבורות בנוק' לבנות את הפתר שלה. וכן מובא בפרוש 'ברית עולם' על ספר חסידים (תתקכ"ח) ראיתי בשם מעשה רוקח שיש תכ"ד פרקי משניות כמנין משיח בן דוד, פי בזכות קריאת המשניות יבא משיח. וכן שם כד"ת עם הכולל הוא כמנין שם כה"ת שנגמז בו קץ הגאלה כמובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (תהילים) כל הנשמה תהלל יה הללויה. ר"ת כה"ת י"ה. והנה זה כה"ת, הוא שם א' משם ע"ב. ואמנם שרשו הוא י"ה, פי יו"ד פעמים ה"י גימטריא ש'. ויו"ד ה"י, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"א, עולה ק"ץ, הרי ת"כ. ושרש הה', הרי תכ"ה, והבן זה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח א) ויכנו לראות מהרה בתפארת עזן ס"ת תכ"ה. וכן מובא שם (ס"ת ה) "כי לא עזבת דרשין ה'", ס"ת תכ"ה, והוא השם אשר הרג משה בו את המצרי, "למה תפה רעך" והוא פנימי של שדי, וכל המכוון בו ניצול מאדם רע כל היום. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי

יִצְחָק שְׂאוֹתוֹת שֵׁם תַּכְּהָ בָּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתוֹת שֵׁם שְׂדִי, כִּי שֵׁם שְׂדִי הוּא בִּסּוּד, וּמֵה שְׂאֲחֲרֵיו מְסַמֵּל מַלְכוּת. לְכֵן תַּכְּהָ בְּגִימְטְרִיָּא "גּוֹר אֲרִיָּה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהְרִנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַשֵּׁם תַּכְּהָ עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיָּא תַשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם מִיזְעֵלֶס שְׁלִיט"א שֶׁשֵּׁם תַּכְּהָ מְרַמֵּז גַּם בְּגֵאלֶת פּוֹרִים, בְּכַתוּב (אֶסְתֵּר ו, א) "בְּלִילָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ".

מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל (פ' וִירָא ע' נח) כְּמוֹ שְׂמַאֲבְרָהָם יִצְאָ יִצְחָק, כֵּן יִצְאָ מְלוֹט יִצְחָק, ק"ץ ח"י, דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד "דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". רוֹאִים שֶׁ"דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם" מְרַמֵּז עַל סוּד הַקֵּץ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַקֵּץ הוּא בְּסוּד שְׁבוּעָה הַנִּרְמֶזֶת בְּתַבַּת קַיִם, וְהִיא נֶאֱמַרְתָּ בְּלִשׁוֹן חֵי. וְכֵן חֵי קַיִם, ס"ת שֶׁל הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קלז, ה) "אִם אֶשְׁכַּחךְ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לַחֲפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכֶּי". וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא גַּם בְּבַחֲיַנַת שְׁבוּעָה וְהַבְּטָחָה עַל הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוֹרֵג שְׁלִיט"א "דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". בְּגִימְטְרִיָּא יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁכָּל מֶלֶךְ בְּ"דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם" יֵשׁ לָהּ רֶמֶז בְּאוֹתוֹת שְׁבַעַת שֶׁהֵן אוֹתוֹת תַשְׁע"ב. "דּוֹד" הוּא בְּגִימְטְרִיָּא ב' פְּעָמִים שְׁבַע. "מֶלֶךְ" מְרַמֵּז עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא הַשְּׁבִיעִית. "יִשְׂרָאֵל" יֵשׁ לָהֶם ג' אֲבוֹת וְד' אִמֹּהוֹת יַחַד שְׁבַעַת. וְכֵן שְׁבַעַת רוּעִים. "חֵי" הוּא ב' פְּעָמִים תַשְׁע אוֹתוֹת שְׁבַעַת. "וְקַיִם" מְרַמֵּז עַל שְׁבוּעַת ה' כְּדִלְעִיל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוֹר שְׁלִיט"א שֶׁ"דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". בְּגִימְטְרִיָּא גְּאוּלָּה בְּתַשְׁע"ב.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יוֹסֵף חַיִּים זְכַאי שְׁלִיט"א מִיִּשְׁבֵּית הַמַּקְבָּלִים 'נַחֲלַת יִצְחָק' שֶׁשְׁמַע ג' פְּעָמִים מִהַרְה"ג ר' יִצְחָק כְּדוּרֵי זצ"ל שֶׁמְשִׁיחַ יָבֵא בְּחֹדֶשׁ אָב תַשְׁע"ב. דְּבָרִים מַעִין אֵלוֹ שְׁמַעְתִּי גַם מִיהוּדֵי שְׁשֻׁמַע מִהַרְה"ג ר' יְהוּדָה מוֹעֵלֶם זצ"ל שֶׁשְׁמַע מִהַרְבַּ כְּדוּרֵי זצ"ל. וְכֵן אָב הַתַשְׁע"ב אוֹתוֹת תַשְׁעָה בָּאָב, שְׁבוּ נוֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ט' בָּאָב בְּגִימְטְרִיָּא דּוֹד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֵאִיר רֵינֵךְ שְׁלִיט"א שְׁבַשְׁנַת תַשְׁע"ב תַשְׁעָה בָּאָב יְחוּל בְּשַׁבָּת. וּמִצִּינּוֹ בִירוּשָׁלַיִם (מַגִּילָה ה:) ר' אֲבָא בַר זְבִדָּא בְּשֵׁם ר' חֲנִינָה בְּקֵשׁ רַבִּי לַעֲקוֹר תַשְׁעָה בָּאָב שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת וְלֹא הִנִּיחוּ לוֹ, אָמַר הוּאִיל וְנִדְּחָה וְנִדְּחָה. וּמוֹבָא בְּסֵפֶר 'עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל' (מַסְעִי) וְהֵינָה הַצְּדִיק אִישׁ אֱלֹהִים מוֹה' יַעֲקֹב יִצְחָק אָמַר פְּרוּשׁ הַגְּמָרָא בְּקֵשׁ רַבִּי לַעֲקוֹר תַשְׁעָה בָּאָב שְׁחַל בְּשַׁבָּת, וְאָמַר הוּאִיל וְאִידְחֵי יְדְחֵי. פְּרוּשׁ שְׂרַצָּה לַעֲקוֹר צִרְתָּ תַשְׁעָה בָּאָב כָּלֵל וְעַקֵּר וְלִגְלוֹת הַקֵּץ עַל יְדֵי שְׁחַל בְּשַׁבָּת יוֹם הַקְּדוּשׁ, וְהוּאִיל וְאִידְחֵי יְדְחֵי לְגַמְרֵי. וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קמג, ח) "הַשְּׂמִיעֵנִי בְּבֶקֶר חֲסִדְךָ", בְּגִימְטְרִיָּא ט' אָב הַתַשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁגְּאוּלָּה הַתַשְׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא רֵאשׁ חוֹדֶשׁ אָב. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחוֹדֶשׁ אָב הַתַשְׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא הַכְּתוּב "בְּעַבּוֹר דּוֹד עֲבָדְךָ אֵל תִּשָּׁב פְּנֵי מְשִׁיחְךָ". וְכֵן חוֹדֶשׁ אָב הַתַשְׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא תְּשׁוּבָה שְׁלִימָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבִיגְדוֹר אֶהְרִנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַתַשְׁע"ב בְּגִימְטְרִיָּא אָב זְמַן קֵץ בְּעִיתָהּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (ישעי' ס, כב) "בְּעִתָּה אֲחִישְׁנָה" ר"ת א"ב. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוֹרֵג שְׁלִיט"א שֶׁחֹדֶשׁ אָב, הוּא הַחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי, אוֹתוֹת הַמְּשִׁיחִי. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל' שֶׁהַצְּרוּף שֶׁל חֹדֶשׁ אָב "הַסְּכַת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם", מְרַמֵּז עַל הַפְּסוּק שֶׁל הַגְּאֻלָּה "הַיּוֹם אִם בְּקִלוֹ תִשְׁמַעוּ". וְלְכֵן "תִּשְׁמַעוּ" בְּגִימְטְרִיָּא רֵאשׁ חוֹדֶשׁ אָב. וְכֵן מוֹבָא שֵׁם עַל הַכְּתוּב "וְעַת צְרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשֵׁעַ". וְעַת

צָרָה בגימטריא **חֹדֶשׁ תְּמוּזָה**. **"וּמִמֶּנָּה יִשְׁעִי"** בגימטריא **מִנְחָם אָב**. ולכן ראש חֹדֶשׁ מִנְחָם אָב ר"ת **אֲרַח"ם**.

וּמִרְמֹז במדרש (אגדת בראשית לו) **"שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים"**. זה שאמר הכתוב **"עַד שְׁיִפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים"**, לפי שישראל משתעבדים במלכותם הם אומרים רבון כל העולמים עד מתי משתעבדים בנו, ששאמר **"עַד אָנָּה אֲשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי"**, והקדוש ברוך הוא אומר להן **"עַד שְׁיִפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים"**, אלו המלכות ששאמר **"אֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צְלָלֵי עָרֶב"**. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהכתוב **"אֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צְלָלֵי עָרֶב"** עם המלים בגימטריא **זְמַנּוֹ תִשְׁע"ב**. וכן שם **ע"ב** נרמז בתבת **עָרֶב**. **בְּעֵינֵינוּ** תורת הרמז מצינו בזהר (בלק רב) **דְּבָרֵי תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט דְּרוּשׁ רִמְזוֹ וְסוּד**. הזהר נוקט הסדר של פשט דרוש רמז סוד לרמז שהדרוש והרמז מחברים בין הפשט לסוד. היינו שדרך הדרוש והרמז אפשר לבאר את הפשט על פי הסוד. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (פרשת נשא) **שֶׁפֶשֶׁט רִמְזוֹ דְּרוּשׁ סוּד** הם כנגד העולמות **אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָּה**. ורואים שבשביל לעלות מעולם העשיה שהוא בבחינת פשט, לעולם האצילות שהוא בבחינת סוד, צריך לעבר דרך עולמות הבריאה והיצירה שהם בבחינת דרוש ורמז. וכן מצינו בזהר חדש (בראשית ג:) **גִּימְטְרִיאוֹת וְחֶשְׁבוֹן וְכוּ' מִשֶּׁם נִכְנַס הָאָדָם לְדַעַת לְמַעְלָה**. וזה לשון הרמ"ק בספרו 'פרדס רמונים' (ע' סח:) **יְדִיעַת סוּדוֹת תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה הוּא עַל יְדֵי הַצְּרוּפִים, וְהַגִּימְטְרִיאוֹת, וְהַתְּמוּרוֹת, וְרֵאשֵׁי תְּבוּת, סוּפֵי תְּבוּת, וְתוֹכֵי אוֹתִיּוֹת, וְרֵאשֵׁי פְּסוּקִים, וְסוּפֵי פְּסוּקִים, וְדְלוּג אוֹתִיּוֹת וְצְרוּף אוֹתִיּוֹת**. רואים שידיעת סודות התורה היא דרך תורת הרמז. וכן אותיות רז נמצאות ברמז בתבת רמז, לרמז שדרך הרמז מגיעים לרז. וכן **גִּימְטְרִיאוֹת** בגימטריא **תִּפְרָה**, כי הם תופרים את חלקי התורה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שבחשוב גימטריא אומרים שתיבות אלו ואלו **עוֹלָם** כך וכך, לרמז שעל ידי חישוב התבות **עוֹלָם** למעלה לדעת את שרשם של התבות.

וְזֶה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) **בְּשִׁנָּה הִרְאִישׁוֹנָה מְטָר, וּבְשִׁנָּה חֲצִי רָעַב מִשְׁתַּלְחִין, וּבְשִׁלִּישִׁית רָעַב גְּדוֹל, וּבְרְבִיעִית לֹא רָעַב וְלֹא שִׁבַּע, וּבַחֲמִישִׁית שִׁבַּע גְּדוֹל, וְיִצְמַח פּוֹכֵב אֶחָד בַּמִּזְרַח וּבְרֵאשׁוֹ שֶׁבֶט, וְהוּא פּוֹכֵב שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ יִצְמַח מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְזֶה לֵךְ הָאוֹת כְּשֶׁאֲתָה רוּאָה שֶׁנִּפְל גִּירוֹן מִזְרְחֵי שְׁבַדְמֶשֶׁק, נִפְלָה מַלְכוּת בְּנֵי מִזְרַח, [יִשְׁמְעָאֵל] וְאִזּוֹ תִצְמַח הַיְשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגרון מזרחי בגימטריא **בְּשֵׁאֵר אֲסָאד** עם המלים. וכן השלטון בדמשק שיך למפלגת הבעת שמרמזת על גאלת בעתה. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (ח) **שְׁעַר אֲרָם, זֶה בְּחִינַת שְׁעַר דְּסִטְרָא אַחְרָא**. וכשיפיל נפילה אחר נפילה, אז יבוא בן דוד, ויבנה שערי הקדשה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' שכ"ס **חֲמִשִּׁי** המסמל את הגאלה העתידה, בגימטריא **דְּמִשִּׁ"ק**.

לְהֵלֵן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את הצרופ **אֲס"ד דְּמִשִּׁ"ק תְּפוּ"ל חֹדֶשׁ א"ב, [או י' א"ב], תִשְׁע"ב, מִשִּׁ"ח**. וכן מובא בספר 'אמונת

עתי'ן שְׁדַמְשֶׁק בְּרַבּוּעַ ד' דַּם' דַּמְש' דַּמְשֶׁק, בְּגִימַטְרִיא יו"ם תְּשַׁע"ה בָּא"ב. וְרַבּוּעַ מְסַמֵּל אֶת סוּד הָאֲחוּרִים שְׁמֶשֶׁם מְקַבְּלַת אֶת חַיּוּתָהּ.

ב	י	ד	ל	א
ב	י	ט	כ	ג
ב	כ	ה	י	ג
ב	כ	ט	ט	ב
ב	ל	ג	ה	ב
ב	ל	ז	ח	ב
ג	א	י	א	א
ג	ז	ה	ג	ה
ג	י	א	כ	א
ג	י	ד	ל	ו
ג	י	ט	ג	ג
ג	כ	ג	כ	ב
ג	כ	ו	מ	ג
ד	ג	כ	ח	א
ד	ז	ד	ז	ד
ד	י	י	י	י
ד	י	ד	ל	ג
ד	י	ח	י	ז

הוספה למאמר על מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל.

הבאנו לעיל מהרה"ג ר' דוד אבוחצירא שליט"א בהספדו על אחיו הרה"ג ר' אלעזר זצ"ל שעלה בסערה השמימה ביום **"כ"ז בתמוז תשע"א**, שהר"ת של "אלה מסעי בני ישראל" הן משיח בן יוסף. כי לאחיו היה ניצוץ משיח בן יוסף. וכן מובא ב'סדר הדורות' בשם 'שלשלת הקבלה' שיום פטירת יוסף הצדיק הוא **"כ"ז בתמוז**. והראו לי בגליון 'פנינים' שמביא ציטוט מה'חקל יצחק' מספינקא ה"ד, **משיח בן יוסף יהיה הגואל הראשון, ויבא מקודם לתקן העינים**. ומקשר שם ענין זה לחדשי **תמוז** אב שהם בבחינת עינים כידוע. וביום **"כ"ח בתמוז תשע"ב** שוב נצחו אראלים את המצוקים ונלקח מאיתנו מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל שהיה ניצוץ משיח בן יוסף. הבאנו מסבו בעל ה'לשם' זצ"ל ('הקדמות ושערים' דף פח, פט) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשיפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול, [היינו זמן הערב של האלף השישי], תתחיל תקופת משיח בן דוד. יוצא שתקופת משיח בן יוסף נגמרת **בסוף תמוז תשע"א**, או **בסוף תמוז תשע"ב**, שזהו זמן הערב, תלוי בשתי השיטות איך מונים את השנים. ועל הזמן הזה כותב ה'לשם' ('הקדמות ושערים' דף קו) **הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיחיש עת הפדיון, והרי יתקימו שניהם "בעתה אחישנה"**. וזהו גם כן מה שנאמר **"כי בא יבא לא יאחר"**, שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו. ה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוטה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו מהזהר על **סוף תמוז תשע"א** או **סוף תמוז תשע"ב** לפי השיטה השנייה. והוסיף הרה"ג ר' פ' שליט"א שהכתוב (ישעי' ס, כב) **"בעתה אחישנה"** ר"ת **א"ב**. והוסיף הרה"ג ר' מרדכי גנוט שליט"א שבתבת **אחישנה** ישנם אותיות **א"ש** שהם ר"ת **יוסף שלום** אלישיב. והאותיות **חנ"ה** מרמזות על אמא עלאה שנקראת חנה, שממנה באה הגאולה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שיוסף שלום אלישיב - חיה מושה בגימטריא כח תמוז התשע"ב**.

להלן נביא שוב את טבלת הדילוגים בו נמצא הדילוג היחיד בתורה ה**"ב אלישי"ב** בפרשת קרשי המשכן, וכאן הרב גלזרסון ה"ו מצא גם את המילים **"כ"ח תמוז" תשע"ב מית"ה**. כאשר המילים **"כ"ח**

תמו"ז עוברים בתוך המילים הר"ב אלישי"ב. בנוסף מופיע בטבלה ק"ץ, לרמז שכל זה קשור לקץ הגאולה.

ב	לו: כח	שיעשה למקצעת המשכן בירכתים
ב	לו: כט	היות ואמם למטהו יחדו יהי ותמי
ב	לו: כט	סאלראשו ולהטבת האחת כן עשה לש
ב	לו: כט	ניהם לשני המקצעת והי ושמנהקיש
ב	לו: ל	ים ואדני הסכף שש העשר אדני שש
ב	לו: ל	יאדני ששני אדני סתת הקרשה אחד
ב	לו: לא	ויעשברי יעצו שטיסחמשה לקרשי
ב	לו: לא	צלעה המשכן האחת וחמשהברי חם לקר
ב	לו: לב	שיצלעה המשכן השנית וחמשהברי חם
ב	לו: לב	לקרשי המשכן לירכתים יהו יעשא
ב	לו: לג	תהברי חתהי כן לברחבת וק הקרשים
ב	לו: לג	מן הקצה האלקצה ואת הקרשי סצפה צ
ב	לו: לד	הב ואת טבעתם עשה צ הבבתים לברי ח
ב	לו: לד	סו יצף את הברי חם צהבו יעשאת הפר
ב	לו: לה	כתכלת וארגמן ותולעת שני ושש
ב	לו: לה	שצר מעשה חשב עשה אלת הכרבים ויעש
ב	לו: לו	להארבעה עמודי שטיסו יצפם צהבו
ב	לו: לו	ויהם צהבו יצק להם ארבעה אדני כס
ב	לו: לו	קו יעשמו ק לפתח האהל לת וארגמ
ב	לו: לז	ק ותולעת שני ושש צר מעשה הקסו
ב	לו: לח	את עמודי וחמשה ואת ויהם וצפהר
ב	לו: לח	אשי חם ושיקיהם צהבו אדני הסחמש
ב	לו: לח	הנחשת ויעשבצ לא לאת האר קעצו שט
ב	לז: א	יסאמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רח
ב	לז: א	בו ואמה וחצי קמתו ויצפהו צהבטה
ב	לז: ב	ורמכית ומחוץ ויעשלו צר צהבסבי
ב	לז: ב	בו יצק לו ארבע טבעת צהבע לארבע

חדש מסוד החשמל :

א: הופיע ויצא לאור ספר בכריכה רכה מאמר הגאולה עם 660 ראיות על ביאת המשיח מסוף תשע"ב עד סוף תשע"ה.

ניתן להשיג במחיר 10 שקל בטל: 026537343 או במייל ללא תשלום.

ב: יצא לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

ג: הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
 ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
 או במייל fish@neto.net.il
 ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
 ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ660 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
 יצא לאור בעימוד מחדש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל.